

Țin minte că era în jurul orei 10.

Cel mai mult îmi plăcea să-mi fac de treabă cu ierburile din curte, dar pentru asta fusesem silită să lupt îndelung, fiindcă grădinile maică-mii erau bine cunoscute în toată regiunea și ea nu prea avea încredere în mine. Și într-un fel avea dreptate – pe tata încă îl pufnea râsul când își aducea aminte ce pățiseră rufele când încercasem să le spal.

— Oree, o auzeam pe mama când căutam să-mi dovedesc independența, nu-i bai dacă ai nevoie de ajutor. Întotdeauna există ceva ce nu putem face singuri.

Însă pentru mine grădinăritul nu se număra printre acele lucruri. Maică-mii cel mai frică îi era să mă lase să smulg buruienile, fiindcă multe dintre ierburile sălbatice din Nimaro semănau cu plantele ei cele mai rare. Imitația de ferigă avea niște frunze în formă de evantai, la fel ca iarba-dulce, iar coada-vulpiei avea frunzele prelungi și țepoase, la fel ca roua-cerului. Dar buruienile nu *miroseau* defel ca prețioasele ei ierburi, așa că n-am înțeles niciodată care era problema. În rarele ocazii în care și mirosul și forma îmi puneau probleme, era suficient să duc o plantă la nas sau să-mi trec mâna printre frunze, ascultându-le mișcarea, ca să știu tot ce trebuia despre ele. Până la urmă, mama s-a văzut silită să recunoască faptul că nu smulsesem nimic din ce plantase anul acela, iar pentru vara următoare visam să-mi fac propria terasă.

De obicei rămâneam în grădină cu orele, dar într-o dimineață m-a năpădit sentimentul că în aer plutea schimbarea.

Mi-a fost clar de cum am ieșit din casă: atmosfera era lăncedă, înăbușitoare și încordată. Când au început furtunile, lăsasem deja baltă grădina și mă ridicasem în picioare, îndreptându-mi instinctiv chipul către cer.

Și puteam să văd.

Am zărit, în ceea ce aveam mai târziu să numesc *distanță*, pete întunecate, imense și amorfe, conturate de lumină. Sub privirile mele, niște forme uriașe de sulită, atât de strălucitoare încât mă dureau ochii uitându-mă la ele, ceea ce nu mi se mai întâmplase niciodată, s-au împlântat în petele acelea mari și le-au făcut bucăți. Însă petele sparte s-au transformat în tentacule lichide care s-au înfășurat în jurul sulitelor, înghițindu-le complet. Și lumina s-a schimbat, la rândul ei, transformându-se în discuri rotitoare, tăioase, care au sfâșiat tentaculele. Lupta dintre întuneric și lumină a continuat mult timp, fără ca vreuna dintre părți să câștige mai mult de o clipită. Peste toate acestea, tunetul bubuia fără încetare și fără nicio picătură de ploaie.

N-am văzut doar eu minunile din cer. Toți vecinii mei ieșiseră din casele lor și din prăvălii, şușotind și exclamând fără urmă de teamă în voce, fiindcă toate ciudățeniile acelea rămăseseră sus de tot, mult prea departe de micile noastre vieți pământestești pentru a ne putea atinge.

Așa se face că nimeni altcineva n-a observat ce-am făcut ingenuncheată fiind și cu degetele înfipite în solul moale. Un cutremur de pământ. Deși nu pot spune că a fost un cutremur, ci mai degrabă tensiunea de mai devreme, senzația aceea de *încordare*, care pare-se că nu din cer pornise.

Am sărit în picioare, mi-am luat toiagul cu care mă ajutam la mers și am fugit spre casă. Tata se duse la piață, dar mama era înăuntru și, dacă exista posibilitatea vreunui cutremur, trebuia s-o atenționez. Am urcat în grabă treptele ce duceau spre prispă și am tras tare de ușă, strigându-i mamei să iasă iute afară.

În acel moment a bubuit un sunet întinzându-se și lățindu-se deasupra pământului, abandonându-și închisoarea

în care fusese ținut, rostogolindu-se prelung deasupra ținutului dinspre nord-vest, din direcția Văzduhului, orașul Aramerilor. La început mi-am zis că o fi cineva care cântă. Și nu doar o singură voce, ci mai degrabă o mie, ba nu, un milion, toate vibrând în armonie. Cântecul lor îmi era aproape imposibil de înțeles, iar versurile îi erau formate dintr-un singur cuvânt, dar atât de puternic, încât întreg universul se zguduia sub forța sa iminentă.

Cuvântul acela era „crește“.

Este important să înțelegi ceva: eu am putut vedea dintotdeauna magia, dar până atunci Nimaro fusese pentru mine doar beznă. Era un ținut pașnic, împânzit cu așezări și sate adormite, printre care se număra și al meu. Magia era un lucru de la oraș. O vedeam doar rareori, și atunci numai în secret.

Dar acum tot peisajul strălucea în culori luminoase, izbucnind din pământ, întinzându-se și brăzdând fiecare stradă, fiecare frunză și piatră și bucată de lemn din casele de peste drum. Atât de multe lucruri! Niciodată nu-mi dădusem seama că lumea cuprindea în ea atât de multe lucruri, ascunse în jurul meu. Magia inundase pereții cu textură și contur, astfel încât, pentru prima dată în viață, am putut vedea casa în care m-am născut. Am văzut liniile copacilor din jur și căruța veche de după colțul casei – la început nici măcar nu mi-am dat seama ce era –, precum și siluetele oamenilor care căscau gura pe stradă. *Am văzut toate astea* – am văzut cu adevărat, așa cum vedeau ceilalți. Cine știe, poate chiar mai mult decât ei. Acest moment îl voi păstra mereu în inimă: revenirea a ceva glorios. Refacerea a ceva de mult distrus. Renașterea vieții în sine.

În seara aceea am aflat că tatăl meu murise.

După o lună, am pornit către Văzduh, să încep o viață nouă.

Și au trecut zece ani.

Comoară abandonată
(pictură encaustică pe pânză)

— Puteți să mă ajutați, vă rog? a întrebat femeia.

I-am recunoscut vocea de cum a deschis gura, fiindcă în urmă cu o oră căscaseră toți ochii, ea, soțul și copiii ei, la una dintre tapiseriile pe care le vindeam la tejghea – fără s-o cumpere, bineînțeles. Atunci fusese nervoasă, fiindcă tapiseria era cam scumpă și copiii mult prea insistenți. Acum însă îi era frică, iar vocea în aparență calmă îi ascundea tremoloul ascuns al temerilor.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Nu-mi găsesc familia...

Am arborat cel mai blând zâmbet de localnic prietenos.

— Poate s-au rătăcit. Este ușor să te pierzi atât de aproape de trunchiul copacului. Unde i-ați văzut ultima oară?

— Uite acolo.

Am auzit-o mișcându-se. Cred că arătase ceva cu degetul, dar și-a dat seama de greșeală și s-a rușinat.

— Ah... îmi cer scuze, o să întreb pe altcineva...

— Cum doriți, i-am răspuns senină, dar dacă este vorba despre o alee curată și frumoasă tocmai lângă Sala Albă, atunci cred că știu ce s-a întâmplat.

După cum a tras aer în piept, mi-am dat seama că o nimerisem.

— Dar cum de...

L-am auzit pe Ohn pufnind încet (dintre toți vânzătorii de artă din partea noastră de parc, el stătea cel mai aproape

de mine) și răsul lui m-a făcut să zâmbesc, sperând că femeia o va lua drept semn de prietenie, nu de amuzament pe seama ei.

— Au intrat *pe alee*? am întrebat-o.

— Păi... să vedeți...

Femeia s-a foit și și-a frecat mâinile. Știam deja care era problema, dar am decis că-i mai bine s-o las să se descurce singură. Nimănui nu-i place să i se arate greșelile cu degetul.

— Știți... fiul meu avea nevoie la toaletă. Nimeni de pe aici n-a vrut să-l lase să folosească o toaletă dacă nu cumpărăm ceva, și cum noi nu prea avem bani...

Folosise aceeași scuză pentru a evita să cumpere tapiseria, lucru care nu mă deranja, și, ce-i drept, aș fi fost prima care să recunoască faptul că nimeni nu avea cu adevărat *nevoie* de mărfurile mele, însă m-a enervat s-o aud că dusesse lucrurile atât de departe. Bine, dacă ești prea zgârcit să cumperi o tapiserie, asta pot înțelege, dar nici măcar ceva de mâncare sau un flecușet? Toți vânzătorii asta cer, și în schimb îi lăsăm pe străini să caște gura la noi, să se îngheșue în fața tarabelor până ne gonesc clienții fideli și să se plângă că orașenii sunt tare neprietenoși.

M-am hotărât de aceea să nu-i spun că familia ei putea folosi gratuit facilitățile oferite de Sala Albă și i-am explicat în schimb:

— Aleea aceea are niște proprietăți mai speciale, să știți. Oricine se duce acolo și se dezbracă, fie și numai parțial, este dus instantaneu în mijlocul Pieței Soarelui.

De fapt, locuitorii din piață construiseră o scenă exact pe locul de sosire, tocmai ca să râdă mai bine de amărății care apăreau acolo, uluiți și în fundul gol.

— Duceți-vă în piață. O să vă găsiți familia acolo.

— Of, slavă Zeiței, a zis femeia. (Fraza aceea mi se păruse întotdeauna ciudată.) Mulțumesc și dumneavoastră. Am auzit atâtea lucruri despre orașul ăsta, și nu voiam să vin, dar soțul meu... știți, el e din Nordul Îndepărtat, voia să vadă Copacul Zeiței... A respirat adânc: Cum ajung în piața asta?

Slavă zeilor!

— Păi, este în Umbra de Apus, pe când asta unde suntem acum e Umbra de Răsărit. Wesh, Easha.

— Cum adică?

— Așa le spunem noi pe aici, în caz că vă opriți să întrebați cum ajungeți acolo.

— Ah. Dar... *Umbră*? Am auzit cuvântul ăsta, dar orașul se numește...

Am întrerupt-o.

— Nu, nu, oamenii care locuiesc aici nu-i zic cum știți dumneavoastră.

Am arătat cu mâna în sus, unde frunzele mereu verzi ale Copacului Lumii se agitau la limita percepției. Scoarța groasă ascundea magia vie din trunchi și rădăcini, dar frunzele dansau și străluceau, abia vizibile. Uneori le admiram cu orele.

— Nu prea avem parte de văzduh aici, i-am spus, nu vi se pare?

— Ah. Da... am înțeles.

Am încuviințat din cap.

— Trebuie să luați o trăsură până la zidul de rădăcini de pe strada Șase, pe urmă luați ori barca, ori mergeți pe jos pe cărarea suspendată prin tunel. La ora asta, lămpile au fost aprinse tocmai pentru cei care nu sunt de pe aici, și asta-i bine. E foarte neplăcut să străbați rădăcina pe întuneric – deși *pentru mine* nu-i nicio diferență. Am zâmbit ca s-o liniștesc. N-ați crede căți o iau razna din cauza întunericului. Odată ce ați ajuns la capătul tunelului, ați intrat în Wesh. Acolo sunt mereu palanchine, așa că puteți să luați unul sau să mergeți pe jos până la Piața Soarelui. Nu-i deloc departe, mergeți ținând mereu Copacul în dreapta și...

M-a întrerupt cu o groază prea bine cunoscută de mine:

— Orașul ăsta... cum pot eu să... sigur mă rătăcesc. La naiba, și bărbatu-meu e mai rău decât mine. El se rătăcește tot timpul. O să-ncerce să se-ntoarcă aici, și banii sunt la mine, și...

— Nu vă îngrijorați, i-am răspuns cu o compasiune foarte bine exersată, aplecându-mă spre ea pe deasupra mesei, atentă să nu răstorn statuile din lemn sculptat, și arătând cu degetul spre capătul Aleii Artiștilor. Dacă doriți, vă pot recomanda o călăuză bună, care să vă ajute să ajungeți repede.

Eram convinsă că i se va părea scump. Pe aleea aceea, familia ei ar fi putut fi atacată, jefuită, transformată în pietre... Chiar merita riscul la banii economisiți astfel? Nu i-am înțeles niciodată pe pelerini.

— Cât costă? a întrebat plină de îndoieli.

— Trebuie să-l întrebați pe el. Să-l chem?

— Păi...

Femeia s-a lăsat de pe un picior pe celălalt, șovăind din toată ființa.

— Sau ați putea să cumpărați asta, i-am propus, rotindu-mă grațios în scaun pentru a-i oferi un sul mic. E o hartă cu toate locurile bune, vrăjite de fiii zeilor¹, știți, ca aleea aceea buclucașă.

— Vrăjită... cum adică, un copil de zei a făcut asta?

— Probabil. Nu-mi vine să cred că și-ar bate capul vreun scrib, nu?

Am auzit-o oftând.

— Mă va ajuta harta să ajung în piața aceea?

— Da, bineînțeles.

Am desfăcut sulul. L-a cercetat îndelung, cel mai probabil încercând să memoreze drumul către piață ca să nu mai trebuiască să cumpere harta. N-aveam nimic împotriva. Dacă era capabilă să învețe atât de ușor străzile întortocheate ale Umbrei, așa întrerupte cum erau de rădăcinile Copacului și de note cu informații despre câte un loc mai deosebit, atunci merita să se uite pe gratis.

¹ În original, în engleză, *godlings*; în traducere, „copiii zeilor“ (vezi volumul I, *Cele O Sută de Mii de Regate*, Editura Paladin, București, 2016) (n. red.).

— Cât costă? a întrebat în cele din urmă, scotocindu-se în pungă.

După ce a plătit, iar sunetul pașilor ei îngrijorați s-a topit în forfota generală a Promenadei, Ohn s-a apropiat de mine.

— Ești prea blândă, Oree, a zis el.

I-am zâmbit.

— Nu-i așa? Și când te gândești că puteam să-i spun să se ducă pe alee și să-și ridice un pic fustele, fiindcă așa ajungea imediat lângă ai ei. Dar am ținut seama mai degrabă de demnitatea ei, nu?

Ohn a strâns din umeri.

— Dacă nu se gândesc singuri la asta, atunci e problema lor, nu a ta, a zis el suspinând cu gândul la femeie. Mie mi se pare păcat să vii aici în pelerinaj și să pierzi jumătate din timp rătăcind pe nu știu unde.

— Într-o bună zi o să-și amintească cu drag de asta, i-am spus ridicându-mă și întinzându-mă. Stătusem așezată toată dimineața și mă durea spatele. Aruncă, te rog, un ochi și la masa mea, bine? Mă duc să mă plimb puțin.

— Minți, a mormăit o voce răgușită.

M-a pufnit râsul. Vuroy era un vânzător vecin, care se apropia agale de Ohn; mi-am imaginat cu ochii minții cum își trece un braț în jurul lui. Cei doi formau o tripletă împreună cu Ru, alt vânzător de pe alee, și Vuroy era foarte posesiv.

— Știi eu că vrei să arunci un ochi pe aleea aia, că poate omul ăleia, prostit de demoni, cu piticul lui cu tot, o fi scăpat ceva pe jos înainte să-i fure vrăjile pe amândoi.

— Vai, dar cum poți să zici așa ceva? I-am întrebat cu glas mios, deși aproape că nu-mi mai puteam stăvili râsul.

Ohn abia se abținea:

— Să împarți și cu noi dacă găsești ceva.

I-am trimis un pupic prin aer.

— Cine găsește – păstrează. Sau poate mi-l dai la schimb pe Vuroy?

— Ce-am găsit al meu să fie, a râs el trăgându-l pe Vuroy alături.

M-am îndepărtat concentrându-mă pe bocănitul toiagului pe stradă ca să nu-i aud sărutându-se. Bineînțeles că glumișem cu schimbul, dar există totuși situații pe care o fată singură le cam evită dacă nu poate avea parte de ceva.

N-a fost deloc greu să dau de aleea buclucașă, care se afla peste drum de Aleea Artiștilor, fiindcă pereții și podeaua îi scânteiau slab, contrastând cu lumina verzuie a Copacului Lumii. Nu strălucea cine știe ce – după standardele copiilor zeilor, nu era o vrajă complicată, ba chiar le-ar fi fost la îndemână și muritorilor, cu câteva sigilii cizelate și o groază de cerneală pentru activare. În mod normal, ar fi trebuit să văd doar linii pale de lumină subliniind mortarul dintre cărămizi, dar locul acesta fusese activat de curând și încă nu se stinsese.

M-am oprit la intrare, ascultând cu atenție. Promenada era un cerc mare, în inima orașului, unde traficul pietonal se intersecta cu partea carosabilă, încercuind o piață largă, plină de straturi de flori, copaci umbroși și tot felul de alei. Era locul favorit al tuturor pelerinilor, fiindcă de aici se putea vedea cel mai bine Copacul Lumii. Exact din același motiv erau atrași și artiștii. Deși pelerinii erau mereu bine dispuși și doritori să ne cumpere mărfurile, după ce se rugaseră la zeul lor cel nou, noi nu ne puteam abține să nu strecurăm câte o privire îngrijorată către Sala Albă care domina piața, cu pereții ei luminoși și statuia Strălucitorului Itempas privind dezaprobat ereticii care alergau bezmetici de colo până colo. Păzitorii Ordinii fuseseră siliți s-o lase mai moale în ultima vreme, fiindcă dădeai de zei peste tot, iar ei sigur nu s-ar fi bucurat să-și vadă turma de credincioși persecutată. Deși orașul era de-acum prea plin de magie nesăbuită pentru ca ei să-l mai poată supraveghea pe de-a-ntregul, tot nu era inteligent să faci anumite lucruri chiar sub nasul lor.

Așa că am intrat pe aleea aceea numai după ce m-am asigurat că nu era nici picior de preot prin apropiere. (Rămânea totuși la fel de riscant, fiindcă strada era prea zgomotoasă și

nu puteam să aud tot. În orice caz, aveam o justificare gata pregătită – mă rătăcisem.)

Pășind deci în tăcerea relativă a aleii și plimbându-mi toiagul în stânga și-n dreapta în speranța de a da peste vreun portofel pierdut sau alte lucruri de valoare, am simțit imediat miros de sânge plutind în aer. La fel de repede m-am hotărât să-l ignor, fiindcă nu avea ce să caute acolo; aleea fusese vrăjită ca să se curețe singură de mizerie. Orice obiect neînsuflit aruncat acolo dispărea în cel mult o jumătate de oră, tocmai ca să-i atragă cu succes pe pelerinii naivi. (Mă lămurisem deja că acel copil de zei care instalase capcana respectivă acordase multă atenție acestor detalii.) Însă cu cât mergeam mai departe, cu atât mirosul de sânge se distingea mai clar și cu atât mai agitată deveneam eu, tocmai fiindcă îl recunoșteam. Metal și sare, îmbinându-se în aer în felul acela specific al sângelui răcit și coagulat. Dar nu mirosea greu ca sângele unui muritor, ci altfel, mai înțepător. Metale fără nume în limbile muritorilor, săruri ale unor mări complete diferite.

Sânge de zeu. Îi scăpase cuiva o fiolă de sânge de zeu? O greșeală al naibii de scumpă. Dar asta mirosea cumva nepotrivit, prea puțin înțepător, și era în cantitate mult prea mare.

Pe urmă am dat cu toiagul de ceva greu și moale și m-am oprit îngrozită, cu gura uscată.

M-am lăsat în jos, cu mâna întinsă. Pânză, moale și fină. Carne sub pânză – un picior. Ceva mai rece decât trebuia să fie, dar nu rece. Am continuat să pipăi, tremurând, dând de un șold rotund, burta ușor lăsată a unei femei, și am încremenit când am găsit pânza îmbibată de ceva ud și vâscos.

Mi-am tras repede mâna, întrebând cu voce tare:

— A-ai... pățit ceva?

Pusesem o întrebare stupidă, având în vedere că sigur nu-i era bine.

Acum puteam s-o văd: o formă vag umană estompând licărirea podelei ce forma aleea. În mod normal, ar fi trebuit